

A kisasszony sincs híján a kis szürke agysejteknek

2010 szeptember 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

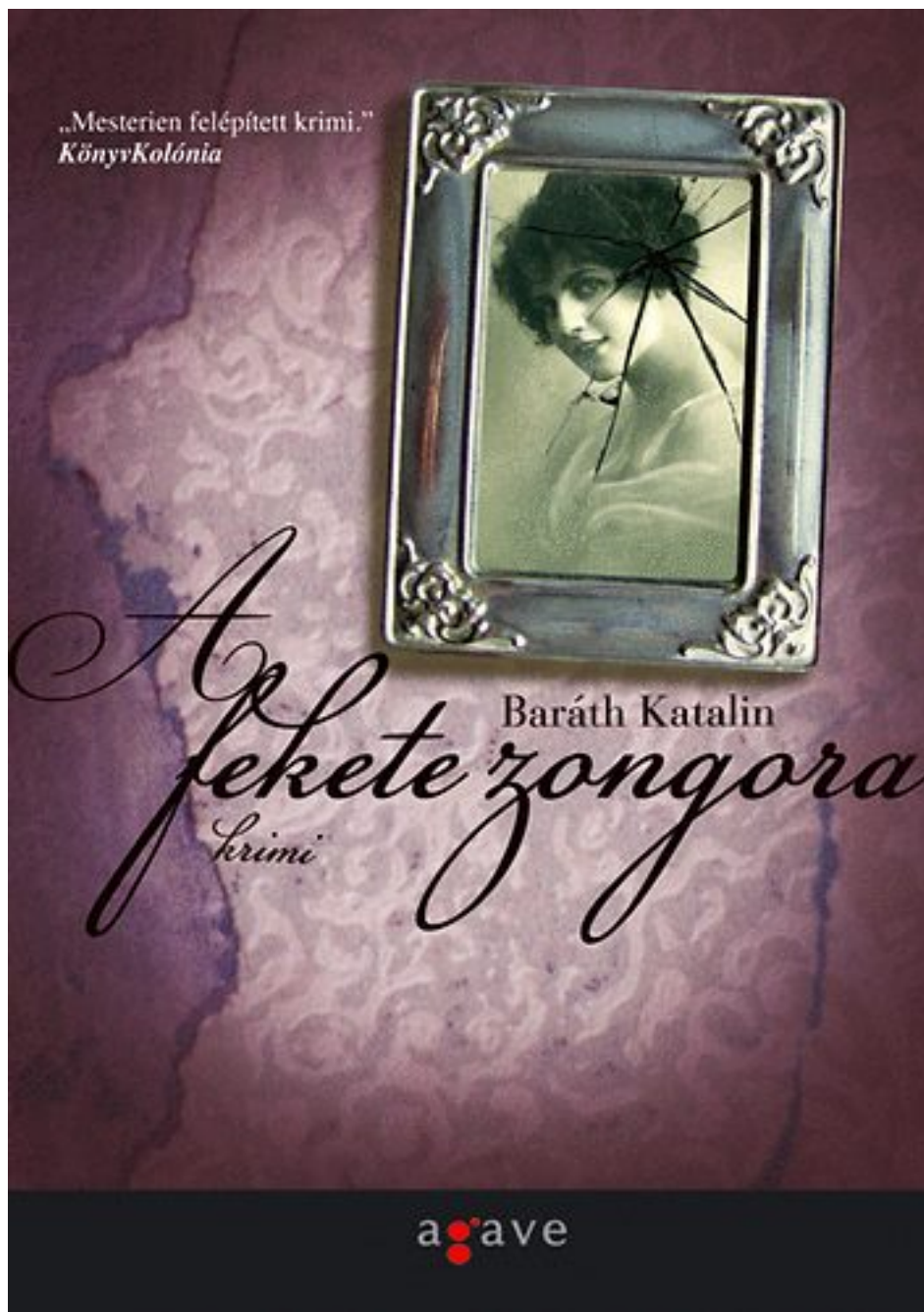
Mérték

Nagy merészségnek számít, ha a mai világban egy történetet az 1900-as évek elejének környezetébe helyeznek. Felmerül a kérdés: vajon az író képes arra, hogy megteremtse a korabeli hangulatot úgy, hogy a csöcsökhöz, botrányokhoz és autós üldözésekhez szokott közönség is felfigyeljen?

Hogy a huszonegyedik századi ember saját magáénak érezhesse azt a világot? Hogy ne érezzük mesterségesnek a dialógusokat és erőtletettnek a mozzanatokot?

Baráth Katalinnak sikerült. Megidézte azt az ókanizsai világot, melynek közel húsz ezer lakosa a melegben könnyen porozódó, macskakövekkel csak néhol burkolt utakat járja; ahol a ruhákon levő csipkedíszítések, a fűz és a magázódás még elvártnak számított; ahol egy lány hamarabb kelt el a jó hozomány, mint szívének sugallata miatt. Ebből a környezetből egyértelműen kilóg az akkoriban fehér hollónak számító "modern nő" megtestesítője, Dávid Veronika, aki a fűzjét eldobva és a könyvesboltba visszahúzódva próbálja visszaverni a városka tagjainak állandó kérdésözönét: miért nem megy még férjhez? Mire vár? Így könnyen vénkisasszony lesz magából!

Egyhangúan zajló életébe egy nap azonban betoppan valaki. Nem, nem egy udvarló, hanem egy hulla. Késsel a hátában. A városka felbolydul, a kapitány minduntalan rossz gyanúsítottakat állít el, a hullák viszont szaporodnak (nem szó szerint). A hivatalos személyek ezért kénytelenek megengedni Veronikának, hogy Miss Marple fiatalabb kiadásaként utánajárjon, vajon ki ölte meg a senkinek sem ártó bolondot, és mit keresett a zsebében A fekete zongora című Ady-költemény.

Bár a borítón Agatha Christie-hez hasonlították a regényt, annál sokkal több és kevesebb is. Kevesebb azért, mert bár A fekete zongora b?ven tartogat meglepetéseket, a krimik királyn?jének még a nyomába sem érhet senki, olyan rejtélyeket volt képes kitalálni (meg is szoktam kérd?jelezni Christie emberi mivoltát, miután elolvastam t?le egy újabb, kitalálhatatlan gyilkosú könyvet). Több pedig azért, mert sokkal jobban el tud mélyedni az olvasó Ókanizsa világában, miközben a pletykákat hallgatja a helyi ivóban, vagy a vasárnapi misén vesz részt. De amíg a leíró részek által szinte halljuk a pusmogást és a szoknyák suhogását, addig a dialógusok továbbviszik a történetet, ami nincs híján a kalandoknak és a szerelemnek sem. Emellett külön említésre méltó az a finom humor is, ami végig belengi a kötetet.

Két nagy pirospontot adnék még az írón?nek (illetve a kiadónak). Az egyiket azért, mert két novellát is kapunk az új kiadáshoz, melyekb?n megtudhatjuk, Veron hogyan boldogul az események lezajlása után, ráadásul az egyikben még a legendás belga nyomozó is felbukkan. A másodikat pedig azért, amiért hazánk amat?r, de mégis igazságos és csupaszív könyves bloggerekének kritikáit tették az ajánló részbe. Remélem, hogy még sok hasonló színvonalú sztorit olvashatunk Veronról, illetve Katalintól. Várom a folytatást!

(8/10, Agave)

Hozzászólás

Érdeklődés? a Flag Polgári Magazin iránt?

<http://biblioteka.freeblog.hu>

Ajánló